

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Henning Grove):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Det Energipolitiske Udvalg. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

12) Første behandling af lovforslag nr. L 132: Forslag til lov om ændring af lov om anvendelse af Danmarks undergrund.

Af miljø- og energiministeren (Svend Auken). (Fremsat 18/1 95).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Erik Mortensen (S):

Der er her tale om et EU-direktiv, der skal indarbejdes i dansk lovgivning, og det drejer sig om koncessionsdirektivet, som opstiller betingelserne for at arbejde med efterforskning og produktion af såkaldte kulbrinter, og det vil i praksis sige olie og gas.

Det er ikke nogen hemmelighed, at dette område rummer så store økonomiske interesser og i høj grad også nationale interesser, at det er ønskeligt at sikre dem, der opererer på området, mod en urimelig og ulige behandling, dvs. sikre mod konkurrenceforvridning.

Selve direktivet er i vid udstrækning et rammedirektiv, ikke mindst hvad angår tildelingskriterierne. Vi har tidligere set, hvordan tildeling af områder i det danske sokkelfelt har været en utrolig lang og indviklet procedure. Der bliver nu mulighed for i visse situationer at komme lidt mere lempeligt igennem, idet vi her og nu begynder at operere med flere forskellige kategorier af interesseområder. Det kunne eksempelvis være de mindre attraktive, som vi kender til nu. Der kunne også være tale om udvidelse fra ét aktivt område til et nabo område. Det er lettelser.

Jeg mener også, der er bindinger i direktivet, også over for de statslige interesser. Stemmema- joritet enten direkte eller via et statsligt domineret selskab udelukkes altså ifølge direktivforslaget og lovforslaget på denne måde, og det sikrer så også, at vi ikke forfalder til protektionisme, hvad angår valg af entreprenører eller leverancer. Samtidig må vi så også sige farvel til en dansk særklausul, nemlig første retten til at købe produkterne.

De statslige interesser er dog ikke helt skudt ud på sidelinjen, for der er en, skal vi sige form for vetoret, hvor vi via det statslige selskab eller via ministeren eller Folketinget selv har en vis vetoret, hvis ressourcemæssige eller økonomiske interesser står på spil.

Hvis det, der er nævnt indtil nu, opfattes som stramminger af ubehagelig art, kan vi også godt pege på indhold i direktivet og lovgivningen her, der for mig at se har mere positive vendinger, og det er netop det, som blev berørt under det forrige lovforslag om undergrundsspørgsmål:

Muligheden for at bruge VVM-direktivet, altså vurdere de miljømæssige virkninger. Selvfølgelig kan man ikke gennemføre en traditionel nabo- høring, kan der alligevel være adskillige interesseområder her. Det kan være skibstrafikken som sådan, det er i høj grad fiskeriet, og det kan være naturmæssige ressourcer, der gør sig gældende.

Samtidig må vi også konstatere – og det er da positivt – at i forbindelse med den aftale, vi allerede har med DUC løbende frem til år 2012, har vi fået den ordning, at det ikke ændres.

Alt i alt en lov, som vi også med en ihærdig indsats af vores EU-politikere i Bruxelles fra Socialdemokratiets side finder er afstemt efter EU-direktivet, så vi kan anbefale, at vi tilslutter os lovforslaget og dermed også bringer vores lovgivning i pagt med EU-direktivet.

Knud Enggaard (V):

Lovforslaget om Danmarks undergrund er jo interessant. Der ligger en lang og undertiden bevæget historie bag fra de årtier, hvor Danmark gradvis har udviklet produktion fra Danmarks undergrund. I og med at vi i vidt omfang nu står med et folketingsudvalg, som har nye medlemmer, og at vi har en minister, som er ny på posten, kan jeg kun ønske dem alle de glæder, der vil være forbundet med at sætte sig ind i alle de både principielt og økonomisk meget kontante problemstillinger, som et sådant forslag rummer.

Den nyere historie er jo den, at EF, nu EU, har fået sit rådsdirektiv fra 30. maj 1994. Det er også en ting, som har passeret igennem Folketinget. Den daværende minister gennemførte mange konsultationer i det daværende Energiudvalg, lige så vel som Folketinget i øvrigt har beskæftiget sig med dette direktiv. Og det, at vi nu skal implementere direktivet, og det helst skal ske inden den 1. juli 1995, er Venstre indforstået med. Vi ønsker gerne at medvirke til denne lov.

Dette, at EU's principper nu slår igennem i forbindelse med konkurrencesituationen mellem private og statslige virksomheder, er et skridt i liberal retning. Det hilser vi med glæde. Der er ingen tvivl om, at den mere reelle konkurrencesituation, som herved tilvejebringes, vil være en fordel set med Venstres øjne. Dette kan man se forskelligt på, men i Venstres øjne er det en heldig udvikling. Det betyder naturligvis, at en statslig deltagelse i fremtiden må forventes at skulle ledsages af, at man betaler sine omkostninger; det kender vi allerede.

Den ændring, der sker vedrørende udbuds-måden og de muligheder, der her stilles op, forekommer at være tilfredsstillende, men vi vil godt i udvalget diskutere lidt nærmere, hvilke perspektiver der ligger i det. Hvad enten ministeren nu har til hensigt at anvende nye udbudsmetoder, eller han ikke har, synes jeg, det er værdifuldt, at vi får lejlighed til at vurdere værdien og virkemåden af de forskellige metoder. For vi kender jo f.eks. fra den engelske sektor, at man dér i perioder har anvendt et andet system end det, som har været gældende i den danske, så der må jo være erfaringer, man kan hente ind for at se, hvordan samfundets interesser og produktionens udvikling bedst tilgodeses.

Det er også interessant at se, at køberret, som har været et centralt begreb i den danske diskussion, ikke kan videreføres, ikke kan få nye tilladelser. Det helt centrale er jo i virkeligheden eneretsbevillingen pr. 8. juli 1962 til A.P. Møller, hvor det er vigtigt, at det er indforhandlet, at der er en uændret situation i år 2012. Det er så vigtigt, at det godt kan undre, at disse nye vilkår for denne eneretsbevilling ikke er indført i selve lovtæksten, men alene gengivet i bemærkningerne. Det ville efter min opfattelse give en stærkere sikring af dette princip, hvis det var indeholdt i selve lovtæksten.

Vi vil også gerne i udvalgsarbejdet diskutere, hvad der i forbindelse med VVM-forløbet kan vurderes af det tidsmæssige forløb med det sig-

te at undgå, at proceduren bliver for langsom-melig. Jeg tror, det er vigtigt, at man ikke her går ind i en bureaukratisk jungle, som gør, at disse vigtige tilladelser forhales.

Jeg er i øvrigt tilhænger af, at man understreger tavshedspligten i udvalget. Jeg tror, det er vigtigt for ministerens forhandlingsposition i forhold til de selskaber, som ønsker at opnå tilladelser.

Jeg tror også, det er vigtigt, at vi i højere grad inddrager udvalget end det, der egentlig er forudset, f.eks. i forbindelse med mindre tilladelser, hvor det var tanken, at man først kommer ind i billedet i selve tilladelsesfasen. Hvorfor skal der være en forskellig behandling af små og større tilladelser med hensyn til at orientere udvalget, inden man går ind i disse forhandlinger? Men det kan vi alt sammen se på i udvalget, og grundlæggende er Venstre tilhænger af, at vi får lovfæstet dette direktiv på en sådan måde, at vi har orden i sagerne i forhold til vore forpligtelser over for EU.

Eva Møller (KF):

Jeg vil gerne indlede med at takke Venstres ordfører, hr. Knud Enggaard, for de venlige ord om, at vi, der er nye i det energipolitiske arbejde, kan få nogle fornøjelige – jeg tror, det var det udtryk, der blev brugt – stunder med at sætte os ind i problemstillingen. Indtil nu har fornøjelsen måske mest bestået i, at man – tror og håber jeg da i hvert fald – har forstået nogle ting, fået en dybere indsigt i noget, end man havde i forvejen. Jeg føler mig måske ikke helt overbevist om, at min indsigt er så stor som hr. Enggaards, og jeg vil heller ikke udelukke, at der er enkelte detaljer, som jeg alligevel ikke helt ser sammenhængen i.

Men når dette er sagt, vil jeg gerne sige, at Det Konservative Folkeparti naturligvis helt klart er tilhænger af, at EU-direktiver implementeres. Derfor er vi selvfølgelig også tilfredse med, at der nu foreligger et lovforslag, som implementerer et EU-direktiv på dette område. Det Konservative Folkeparti er også tilfreds med, at der gennem EU-direktiver kommer en større åbenhed på området, end vi har haft før.

Men, sådan siger man jo altid, når man har sagt nogle pæne ord, jeg er en lille smule uforstående over for – og det kan naturligvis skyldes, at jeg ikke er så meget ekspert på området, men jeg kan få det belyst under udvalgsarbejdet – hvorfor man fra dansk side i en lang række tilfælde går videre i lovgivningen, end direktivet

forpligter os til? Hvorfor ændrer man ordlyden af ganske enkelte ord i forhold til direktivet? Og hvorfor indfører ministeren allerede nu paragraffer eller muligheder, om hvilke han siger, at han ikke er til sinds at udnytte de pågældende beføjelser? Jeg tænker f.eks. på, hvorfor auktionssystemet nødvendigvis skal indføres nu, når man ikke vil udnytte det? Vetoretten har man ikke tænkt sig at udnytte. Hvorfor vil man så overhovedet have denne vetoret? I øvrigt står der, at der er flere andre muligheder. Hvad er det så for flere? Jeg behøver ikke nødvendigvis svarene i dag, men vil vende tilbage til dem under udvalgsarbejdet.

Jeg vil også godt sige, at jeg naturligvis er tilfreds med, at Folketingets Energipolitiske Udvalg involveres og derved får mulighed for også at se, hvorledes man driver energipolitikken på dette område. Til gengæld kan jeg bestemt ikke forstå, hvorfor man i en række tilfælde skal give mulighed for en øget statsindflydelse. Vi har i den sidste tid – nogle gange i hvert fald – diskuteret spørgsmålet om, hvor mange ting staten eller det offentlige skal have lov at blande sig i, hvor man efter vores mening nøjagtig lige så godt kunne lade private selskaber gøre det. Hvorfor skal der f.eks. være mulighed for, at staten kan gennemtvinge valget af operatør? Hvis man har nogle selskaber, som samarbejder om udnyttelsen, og hvis selskaberne er enige om, hvilken operatør de skal have, hvorfor skal staten så kunne komme og blande sig?

Hvorfor skal der være mulighed for en påtvungen statsdeltagelse, hvis ansøgerne står lige, endog en påtvungen børen statsdeltagelse, når vi netop i fjerde udbudsrunde har set, at børen statsdeltagelse er forsvundet?

Jeg kan også undre mig over, hvorfor man formulerer sig på den måde, at man siger, at det kun er tidligere negative erfaringer med selskaberne, som skal have nogen indflydelse, hvis de står lige. Hvorfor ikke også lade positive erfaringer med selskaberne få indflydelse, hvis forskellige selskaber står lige?

Det er klart, at Det Konservative Folkeparti er helt indstillet på, at der skal finde en miljøvurdering sted i denne slags sager ligesom i alle andre, men vi vil godt stille os lidt spørgende over for, om det er nødvendigt på dette område. Er det ikke med en VVM-vurdering igen et af de steder, hvor vi går længere, end EU kræver det? Kan den ikke i visse situationer være utrolig langsommelig? Jeg har specielt en smule van-

skeligt ved at se, hvad naboerne er i alle sammenhænge her, men jeg går ud fra, at jeg på det punkt også kan blive klogere.

Jeg har bemærket, at ministeren i bemærkningerne til § 2 siger, at man lever op til de forpligtelser, man har over for A.P. Møller, og jeg går ud fra og regner med, at selskabet, som jeg jo kan se er blevet hørt, også deler den opfattelse, at man har opfyldt sine forpligtelser over for A.P. Møller. Det kan vi jo imidlertid også vende tilbage til, idet jeg naturligvis under udvalgsarbejdet vil bede om at se høringssvarene fra de mennesker, hos hvem forslaget har været sendt til høring.

Jeg kan på trods af alt det, jeg ikke ved, og det gør det jo oftere nemmere at stille spørgsmål, tilsige en positiv og saglig udvalgsbehandling, og jeg er vidende om, at vi skal være færdige inden den 1. juli 1995.

Kristen Touborg (SF):

Da SF's ordfører på området ikke er til stede, har jeg lovet at læse SF's ordførertale op her.

Lovforslaget er resultatet af de forhandlinger, som den tidligere energiminister førte med EU. De handler om statens stilling i forbindelse med tildeling af koncessioner til indvinding af olie og gas i Nordsøen efter indførelsen af det indre marked, som også omfatter energimarkedet. Vi synes i modsætning til bl.a. Venstres ordfører, at det er godt, at det er lykkedes at forhindre en total liberalisering på dette område. Vi mener, at der er meget store samfundsinteresser på spil, når det gælder indvinding af olie og gas i Nordsøen. Derfor er det fortsat meget vigtigt, at staten kan deltage i indvindingen og i øvrigt både har indsigt i, indflydelse på og indtægter ved efterforskning og indvinding af olie og gas. Det vil sige, at staten kan have de samme rettigheder som private i de enkelte selskaber både på kort og på lang sigt, altså også efter år 2012, hvor A.P. Møllers eneretsbevilling til efterforskning og indvinding af olie og gas i Nordsøen bortfalder.

Vi vil i forbindelse med udvalgsarbejdet se nærmere på, om dette forslag også tilgodeser SF's holdninger i tilstrækkeligt omfang.

Til sidst vil jeg gerne sige, at det er godt, at der nu også skal foretages en vurdering af virkningerne på havmiljøet af de anlæg på havet, der bruges til indvinding af olie og gas, og at der nu indføres regler for fjernelse af offshoreanlæg og platforme, som er taget ud af brug.

(Kort bemærkning).

Bent Hindrup Andersen (EL):

Jeg vil gerne spørge, om hr. Kristen Touborg er enig i hensigterne om, at staten skal have den rolle i energiplanlægningen. Det er utrolig vigtigt i forhold til at sikre en forsyningssikkerhed, og det er også vigtigt, at man får samfundsmæssigt udbytte af de ressourcer, der er. Men hvordan kan det så være, at SF er positiv over for lovforslaget, når det, det går på, bl.a. er, at staten ifølge § 2 får indskrænket sine rettigheder på tre områder, sådan at stemmeretten skal tage hensyn til de forretningsmæssige principper, at man ikke må stemme, når det drejer sig om leverandører, og at man heller ikke må gå ind sammen med andre offentlige myndigheder og udøve en flertalsstemmeret ved nogle afgørelser?

Så er der godt nok indført en mulighed for, at staten kan have en vetoret, når det drejer sig om kommende koncessioner, såfremt det står i de nye aftaler, men det kræver jo, at der er en politisk vilje til, at den vetoret fremover gøres obligatorisk i alle nye aftaler.

Endvidere vil jeg sige til hr. Kristen Touborg, at det også er sådan, at statens forkøbsret ifølge § 19 fjernes, og det vil sige, at statens muligheder derigennem bliver indskrænket – også i forhold til at gå ind og overtage ressourcerne.

Endelig betyder § 26, stk. 2, at der vil være en mindre kontrol med koncessionshaverne fremover. Reelt sætter staten sig helt uden for indsigt i og indflydelse på den måde, udnyttelsen af ressourcerne i Nordsøen sker. Jeg vil gerne spørge, om det er i overensstemmelse med SF's politik, eller om det er, fordi det var det optimale at få igennem i EU.

(Kort bemærkning).

Kristen Touborg (SF):

Det kan være rimeligt nok, at hr. Bent Hindrup Andersen stiller spørgsmål til SF's ordfører her ved førstebehandlingen af et lovforslag, men da jeg er en forholdsvis ærlig person, indledte jeg min ordførertale med at sige, at jeg var stedfortræder for SF's ordfører, og i forlængelse af det vil jeg så sige, at jeg er ret overbevist om, at hr. Hindrup Andersen vil få svar på sine spørgsmål under den efterfølgende behandling dels i Folketinget ved anden og tredje behandling, dels under udvalgsarbejdet.

Jeg har bemærket spørgsmålene, og jeg skal lade dem overgå til ordføreren, og hr. Bent Hindrup Andersen kan som sagt være helt tryk ved, at han nok skal få de besvarelser.

Kim Behnke (FP):

Denne sag tog jo i december 1993 de høje tinder både i pressen og i det hele taget.

På det tidspunkt skulle den daværende regerings energiminister klare ærterne på Danmarks vegne, og først under et særligt ministerrådsmøde lykkedes det at få sagen på plads. Efter vores mening lykkedes det ikke at få sagen på plads på tilfredsstillende vis, og det gør selvfølgelig også, at vores holdning til dette lovforslag bærer præg af den holdning, vi havde til det direktivforslag, som på daværende tidspunkt var til forhandling.

Hvis vi skal starte fra en ende af, så finder vi det ligefrem mærkværdigt, at der i ministerens fremsættelsestale kan stå, at lovforslaget er udformet således, at disse rammer udnyttes mest muligt i lovteksten; selv om der ikke er aktuelle planer om at udnytte alle mulighederne, har vi altså endnu et eksempel på, at Danmark ikke alene opfylder direktivkravene, nej, vi går helt ud og afsøger hver eneste fjerne hjørne af direktivet, og så lægger vi det ind i dansk lovgivning. Det er ikke engang at opføre sig som en spejder i klassen, det er at overopfylde de forpligtelser, vi har.

Men gør man så det? Nej, det gør man ikke. For som det tidligere har været nævnt i debatten, er der jo en ganske vigtig ting, som af forunderlige grunde ikke er kommet med i lovteksten, og det er spørgsmålet om, hvad der skal ske med den koncession, som A.P. Møller har, og som udløber i år 2012. Det var også det, der var et af de mest markante stridsemner i december 1993. På det tidspunkt afgav den daværende regering – men da det for en stor dels vedkommende er de samme ministre og den samme kreds af partier, må det vel stå ved magt også i dag – et klart og utvetydigt løfte om, at når vi nåede år 2012, skulle A.P. Møller-koncernen, DUC, have en særlig særskilt forhandling med energiministeren – det kan være, det til den tid også hedder miljø- og energiministeren – om en eventuel fortsættelse.

Det, vi på det tidspunkt, altså i december 1993, udtrykte utryghed ved, var, hvorvidt den forhandling ville blive fair, eller det – som jeg selv sagde dengang – ville ske bag nedrullede gardiner, hvor man inviterede A.P. Møller og andre deltagere i DUC til en kop kaffe og efter fem minutter konstaterede, at forhandlingerne ikke førte til noget, og derefter kunne man indkalde gode venner og bekendte til fordeling af rovet.

Den daværende energiminister afviste, at der nogen sinde kunne blive tale om en sådan procedure. Jeg havde så en klar forventning om, at når vi nåede til selve lovteksten, ville denne afvisning blive indfriet i form af en klar og utvetydig bestemmelse. Det har vi ikke fået. Vi har fået en lille bitte bemærkning om det i bemærkningerne til lovforslaget. Det synes vi er utilfredsstillende.

Vi er modstandere af, at der skal være den påtvungne statsdeltagelse. Vi kan ikke se, at staten har noget som helst at gøre i den her anledning. Vi mener også, som andre ordførere har været inde på, at i relation til Folketingets Energpolitiske Udvalg er der ikke symmetri i forslaget. Nogle steder er Folketingets Energpolitiske Udvalg med, men bliver kun orienteret, i andre situationer skal sagerne forelægges, forinden man meddeler tilladelser. Dér vil jeg bede om, at vi får det sådan, at der er parallelitet i tingene: Enten orienterer man, eller også indhenter man en tilladelse. Jeg skal anbefale, at det bliver det sidste, der går igennem hele forslaget.

Og så er der problemet med operatørselskaberne. Når man læser forslaget til en ny § 12 a, stk. 6, kan man altså godt få det indtryk, som også fru Eva Møller gav udtryk for, at ministeren simpelt hen kan påtvinge en rettighedshaver en operatør mod rettighedshaverens ønske. Og det vil jo være helt absurd at komme i den situation, at man har tildelt koncession til en rettighedshaver, og så er det ministeren, der sidder og påtvinger en operatør. Men hvis det er, fordi lovteksten er udformet så knudret, at den kan misforstås, kan vi jo benytte lejligheden ved andenbehandlingen til at få rettet op på det.

Så kan vi heller ikke forstå – når man ser, hvem der har haft det ude til høring – at man nævner Denerco K/S som en høringspart. Hvad med Statoil Efterforskning og Produktion, og hvad med Amaranda Hess, som jo lige så vel som Denerco kunne have ret til at blive hørt i den her sag?

Jeg skal derfor på nuværende tidspunkt sige, at med disse og en række andre forbehold er vi aldeles ikke positivt stemt over for forslaget. Vi mener, at den danske regering er gået alt for vidt i forhold til koncessionsdirektivet, og at man har glemt et par meget væsentlige ting.

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

I Det Radikale Venstre er vi yderst tilfredse med det resultat, som den daværende energiminister Jann Sjursen kom frem til i forbindelse med EU-drøftelserne om koncessionsdirektivet.

Resultatet giver Danmark en god overgangsordning, sådan at A.P. Møllers eneretsbevilling kan opretholdes indtil 2012, hvor den udløber, og samtidig giver direktivet Danmark mulighed for at bevare den forhandlingsposition, som var gældende, inden direktivet trådte i kraft.

Med andre ord kan vi være mere end tilfredse med det foreliggende forslag, og Det Radikale Venstre kan kun hilse lovforslaget velkommen.

Bent Hindrup Andersen (EL):

Det er jo en interessant debat, hvis man kan sige, at det er en debat, for de eneste, der egentlig reelt går ind og tager stilling til lovgivningen, er sådan set Fremskridtspartiet og Enhedslisten.

Når det kommer til stykket, har De Radikale og regeringspartierne deponeret deres stillingtagen hos regeringen. SF, Venstre og De Konservative har deponeret deres stillingtagen til, hvad man kan opnå i EU, og så tager de det som et fait accompli, når man skal implementere en EU-lovgivning.

Nu kan man sige, at det ikke var særlig retfærdigt at sige det, jeg før sagde til hr. Kristen Touborg fra SF, da han ikke er ordfører på området, men det er jo et principielt spørgsmål: Hvilket udgangspunkt har man, når man tager stilling til en dansk lovgivning? Skulle man lægge det til grund, som Fremskridtspartiet har givet som deres motivering for at tage afstand: Jamen det kan Venstre og De Konservative vel egentlig også være enige i, men de tager stilling ud fra det, der har været opnåeligt i EU, og det, der ligger i EF-direktivet. Og det samme sagt på vores måde: Jamen så kan vi stadig væk have en national stillingtagen til lovgivningen, og det vil vi da opfordre til at SF også gør og fastholder, at det er det, der tæller.

Som sagt er det, der gør, at vi ikke kan støtte det, at det er en indskrænkning af mulighederne for, at det er staten, der er med i så vigtig en ting som at gennemføre en planlægning og sikre en forsyning af energien og også sikre, at det er samfundet, der får udbytte af de ressourcer, der ligger i vores undergrund.

Det, som er afgørende, er det punkt i § 8, hvor statens stemmeret bliver indskrænket på tre områder, som jeg nævnte før. For det første skal man stemme ud fra forretningsmæssige principper og altså ikke ud fra forsyningsmæssige eller miljømæssige principper, for det andet må man ikke deltage i afstemningerne om leverandører, og for det tredje må man ikke indgå i et flertal med andre offentlige institutioner.

Endelig kunne man sige, at de ting ville kunne sættes helt ud af kraft, hvis det var sådan, at der kunne opnås et flertal for og en garanti for, at alle fremtidige koncessionsaftaler blev indgået således, at staten havde en obligatorisk veto-ret.

Det er klart, at hvis der kan opnås en tilslutning til det i udvalgsarbejdet, falder kritikken af de punkter væk. Men det stiller vi os tvivlende over for.

Vedrørende § 19 vil jeg spørge ministeren: Er det ikke rigtigt, at indførelsen af stk. 2 betyder, at forkøbsretten til at gå ind og overtage 50 pct. af produktionen falder bort? Hvad vil der ske, hvis der opstår en kritisk situation af en eller anden art og staten, som efter vores opfattelse vil være den bedste garant for en forsyningssikkerhed, har afstået fra forkøbsretten? Jeg vil gerne spørge ministeren, om det er forkert opfattet.

Jeg vil også gerne spørge, om det ikke er rigtigt, at § 26, stk. 2, vil indebære mindre kontrol fra det offentliges side.

Endelig vil jeg gerne spørge: Hvad betyder det, at man i § 9 ændrer afgift til vederlag? Betyder det, at alle eksisterende love for rørledningsafgifter, kulbrinteafgifter osv. skal genforhandles eller ændres? Eller hvad betyder den ændring?

Men som sagt er det afgørende for, at vi ikke kan støtte det, at det indskrænker statens muligheder for at være medbestemmende over vores energiressourcer i havet.

Peter Duetoft (CD):

Jeg er da ked af at være så forudsigelig, at hr. Bent Hindrup Andersen, allerede før vi faktisk har holdt vores ordførertale, ved, hvad det er, vi vil sige. Men det er der ikke rigtig noget at gøre ved.

Jeg kunne forstå, at Enhedslisten deler Folketinget op i to halvdele: den ene halvdel, der er bundet af regeringen, og den anden halvdel, der er bundet til EU. Jeg vil da godt gå en tredje vej og sige, at jeg føler mig faktisk bundet begge steder, for vi har naturligvis en aftale i regeringen, men CD har altså også den opfattelse, at når man i EU har vedtaget et direktiv, skal Danmark også følge det og dermed implementere det. Det er altså ikke *kun* regeringssamarbejdet, der gør, at vi kan støtte dette lovforslag; det er også vores forhold til EU, hvor jeg heldigvis er meget uenig med Enhedslisten.

Men jeg vil godt sige om forslaget, at vi kan støtte hovedlinjerne i det. Det, det drejer sig om,

er selvfølgelig at få gennemført og implementeret direktivet på en hensigtsmæssig måde.

Jeg er nødt til for god ordens skyld at starte med at sige til miljø- og energiministerens, at det jo ingen hemmelighed er hverken i offentligheden eller herinde i huset, at CD i mange år har haft den opfattelse, at A.P. Møller skal behandles ordentligt og fair i forhold til den aftale, der ligger med hensyn til år 2012. Det var noget, CD sagde i forbindelse med den tidligere regeringsdannelse, og det er noget, vi har gentaget i forbindelse med den nuværende regeringsdannelse.

Derfor er det altafgørende for os, at den aftale for 2012 bliver ført ud i livet, og at den bliver ført ud i livet på den måde, at man i tide starter forhandlinger med A.P. Møller om en reel løsning på problemet, så man ikke kommer i en situation, hvor der bliver tale om skinforhandlinger eller forhandlinger, der ikke tidsmæssigt kan lade sig gøre. Jeg er overbevist om, at ministeren godt ved, at det er CD's opfattelse.

Derfor hilser jeg det selvfølgelig med glæde, at denne aftale er nævnt, og at man i forbindelse med forhandlingerne i EU fik et specielt arrangement ind.

Jeg er nødt til at spørge ministeren, om ministeren tror, at det er nok. Jeg vil gerne herfra spørge ministeren – og jeg har ikke meget lyst til at vente til udvalgsarbejdet, for jeg synes egentlig, at det er en vigtig melding at få – om ministeren nu er sikker på, at det er nok at nævne aftalen i bemærkningerne, om det ikke er nødvendigt, for at det kan være en reel implementering af aftalen, at det skal ind i selve lovteksten.

Når jeg spørger, er det, fordi kloge mennesker, der er jurister, har henledt min opmærksomhed på, at der i 1983 er faldet en dom på et andet område, nemlig på arbejdsmarkedsområdet, hvor Danmark rent faktisk ikke havde implementeret en aftale, fordi vi ikke havde gjort det via lovgivningen.

Jeg vil bare spørge ministeren, om det er helt sikkert, at vi ikke igen kommer i den situation, at den gamle dom kan hives frem, sådan at man, når vi når frem til år 2012, siger: Det er da meget godt, I fik jeres aftale, I kunne godt have implementeret det, men I gjorde det jo ikke, for det står ikke i lovteksten, det står kun i bemærkningerne.

Jeg vil gerne være sikker på, at dette er lige så kraftigt, som hvis det stod i loven. Og er der den mindste tvivl, så ønsker vi, at det kommer ind, så vi ikke bliver mødt med det argument. Det

kan jo ikke gøre den store forskel at lave en paragraf, hvor det står.

Når jeg starter med det punkt, er det jo – og det ved ministeren også godt – fordi det har været ganske afgørende for os også i regeringsforhandlingerne osv.

Om lovforslaget generelt vil jeg bare sige, at om det er en god eller en dårlig lov, kommer jo meget an på, hvordan ministeren er både nu og til den tid, for det er et spørgsmål om, hvordan den administreres.

Vi har tidligere i dag vekslet ord om miljø-siden af dette, hvor jeg var glad for, at ministeren meldte, at der må ske en anden implementering af miljødirektivet i offshoresammenhæng. Det håber jeg at ministeren vil gentage her, for der er altså nogle ting, der er væsensforskellige. Vi ønsker ikke, at en meget restriktiv, meget rigoristisk implementering af miljøspørgsmålene gør, at vi ikke kan have offshoreaktiviteter i Nordsejlen for fremtiden.

Det andet, jeg vil sige noget om, og som også har været nævnt tidligere, er § 12 a, stk. 4, hvor der i lovteksten, som fru Eva Møller også var inde på, kun bliver nævnt de negative erfaringer, der kan tages med i vurderingen af en koncessionshaver. Jeg håber, at der også bliver mulighed for, at ministeren vil se positivt på tingene, således at det også, hvis en koncessionshaver faktisk har fungeret godt, kommer vedkommende til gode.

Det sidste, jeg vil komme ind på, har også været nævnt før, men jeg vil godt gentage det, selv om andre ordførere har været inde på det. Det er det med operatørskabet, hvor jeg tror, at det – også af psykologiske grunde i forhold til virksomheder, der for fremtiden skal ind i vores område – er afgørende, at der er et signal om, at er flere selskaber blevet enige om sammen at indgive ansøgning om at blive operatør, skal der være tale om en helt ekstrem situation, for at en minister går ind og omdanner det og f.eks. lader Danop, eller hvad det nu måtte være, blive operatørselskab i stedet for.

Jeg tror, at de signaler er vigtige, for der er jo bemyndigelser i det her i den forstand, at det er ministeren, der kan og kan og kan. Derfor tror jeg, det er vigtigt, at der ikke er for meget usikkerhed om, hvad den nuværende minister vil, og det kan jo så være med til at lægge nogle retningslinjer for, hvad der skal ske i fremtiden, og for – det ske sent – den dag, der måtte sidde en anden minister i stolen, som skal tage stilling.

Bortset fra det sidste, som jeg synes vi skal grave i, er det vigtigste for mig, at der bliver tale om en – nu skal man ikke sige klokkeren, når man taler om energipolitik, har jeg hørt – fuldstændig firkantet sikkerhed for, at implementeringen af aftalen om år 2012 er god nok, eller om den skal ind i loven for at leve op til de domme, der tidligere har været i EU-systemet.

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):
Jeg vil gerne starte med at sige tak til ordførerne for en meget positiv modtagelse.

Jeg tror kun, at det var hr. Kim Behnke, som jeg altså nu for første gang er blevet uenig med om noget energipolitisk – det tidspunkt måtte jo komme, men det er jo altid trist, når veje skilles – og hr. Hindrup Andersen, jeg er uenig med om hovedsigtet i lovforslaget, nemlig opfyldelsen af vores forpligtelser inden for EU.

Jeg har lidt svært ved at acceptere hr. Hindrup Andersens vurdering af, at det er unationalt at lægge enhver international forpligtelse, Danmark måtte påtage sig, til grund for bedømmelsen af et lovforslag. Et internationalt samfund kan jo ikke fungere, hvis ikke vi respekterer vore traktatmæssige forpligtelser over for andre lande.

Man kan være uenig om, hvorvidt man skal indgå i den ene traktat eller den anden, man kan være uenig om, hvorvidt man skal være medlem af EU, om EU skal have den udformning, den har i øjeblikket osv. Men et land som Danmark – et lille land afhængigt af et retssamfunds reglers overholdelse – har vel større interesse end så mange andre lande i, at man vedstår sine internationale forpligtelser og gennemfører dem i sin lovgivning.

At der så i sådanne internationale forpligtelser kan være et spillerum for, hvilke regler man vil tage med, og hvordan man vil udfylde dem, og at den konkrete udformning af forslaget, herunder valget af, hvilke ting man vil tage med inden for spillerummet, kan give anledning til politisk strid i Folketinget, synes jeg er helt naturligt. Meget af den diskussion, vi har her i dag, handler jo netop også om, hvorvidt regeringens forslag går for langt i at medtage bemyndigelser, der er blevet gjort mulige af det rammedirektiv, som blev vedtaget sidste år i EF.

Inden jeg kommer til det, vil jeg imidlertid godt tilslutte mig det, som både hr. Erik Mortensen og fru Gerner Nielsen sagde om værdien af, at vi fik ordnet denne sag ved den tidligere regerings indsats og også ved den indsats, der

blev ydet af mange danske Europaparlamentarikere i en meget, meget vanskelig situation.

Jeg fulgte den selv som miljøminister lidt på sidelinjen og prøvede at følge med i forhandlingerne nede i Bruxelles, og jeg kan sige, at det var meget dramatisk. På det tidspunkt under det danske formandskab stod der faktisk 11 lande sammen mod Danmark i forbindelse med behandlingen af koncessionsdirektivet. Det, at det lykkedes at få det igennem på en måde, der fuldt ud respekterer den fundamentale danske interesse i på den ene side at bevare overhøjheden til vore egne ressourcer og på den anden side vores forpligtelser over for A.P. Møller, synes jeg var et fornemt resultat og et, vi kan være glade for, og som vi i allerhøjeste grad har en interesse i og en pligt til at gennemføre på en loyal og fornuftig måde her i Folketinget.

Det vil selvfølgelig også være i den ånd, at jeg går ind i udvalgsarbejdet for at få afklaret tingene. Er der relevante forslag, der skal ændres, så lad os diskutere dem. Jeg synes imidlertid, vi har fundet en god balance i det lovforslag, der her er fremsat, og det skal jeg komme tilbage til i forbindelse med mine konkrete svar til ordførerne, men regeringen er åben over for at diskutere de her ting. Det er vigtigt for os, at der er et bredt flertal bag.

Må jeg så også gøre den bemærkning derudover, at det er rigtigt, at der er en række bemyndigelser i dette lovforslag, ligesom der er en række bemyndigelser i den eksisterende lov, når det drejer sig om koncessionsgivning ved udnyttelsen af den danske undergrund. Den konkrete udnyttelse af disse bemyndigelser afhænger imidlertid af, om regeringen har et flertal bag sig i forbindelse med fastsættelse af vilkårene ved de enkelte udbudsrunder. Det har været et gældende princip i den eksisterende lovgivning, og det vil også være et gældende princip i den kommende lovgivning.

I forbindelse med fjerde udbudsrunde, hvor vi havde mulighed for at gå langt videre i vores vilkårsfastsættelse efter den dagældende lovgivning, end vi faktisk i enighed valgte at gøre, fastsatte man nogle vilkår, der var tilpasset den situation, at man måske på nogle marginale felter i Nordsøen ønskede at have så mange til at udforske den danske undergrund som overhovedet muligt.

Det lykkedes for os i kraft af de vilkår, der blev stillet op for den fjerde udbudsrunde, og som der stort set var enighed om i Folketinget, at fremkalde mange relevante ansøgninger fra

forskellige konsortier, og i øjeblikket er man så i gang med at prøve at finde frem til konkrete aftaler om videreudforskning.

Jeg nævner det her for at illustrere, at loven er en rammelov i den forstand, at den gør det muligt at vælge mange forskellige strategier i den enkelte konkrete situation, men det endelige valg afhænger af, om regeringen har Folketingets flertal bag sig eller ej, og det synes jeg må være tilfredsstillende.

Så skal jeg nævne, at der er en række af de spørgsmål, som ordførerne har stillet, som jeg er sikker på vi med fordel kan få gentaget skriftligt, sådan at man kan få en udtømmende besvarelse. Jeg indrømmer, at det også for mig, og jeg tror endda, at det selv for hr. Enggaard har været et vanskeligt forslag at læse igennem første gang, man læste det. Hvad er vi nødt til af hensyn til EF? Hvordan skal det ene forstås i forhold til det andet? Jeg synes, det er helt naturligt, at man stiller disse spørgsmål, og så prøver vi, så godt vi formår, at svare på det i Det Enerkipolitiske Udvalg.

Lad mig tage et eksempel: Som svar på spørgsmålet fra fru Eva Møller – og jeg tror også hr. Duetoft var inde på det – om, hvorfor der kun skal lægges vægt på de direkte negative erfaringer og ikke de positive, vil jeg svare, at det er, fordi det står i direktivet. Men det er selvfølgelig ikke ensbetydende med, at man ikke i sin vurdering af en ansøgers kompetence i høj grad kan støtte sig til sine positive erfaringer med den pågældende; det siger sig selv. Det vil jeg også meget gerne give udtryk for i et skriftligt svar, hvis man gentager spørgsmålet til mig. Men det er altså direktivet, der lægger vægt på de negative erfaringer. Det er selvfølgelig også derfor, vi har taget det med ind.

Flere har kredset om spørgsmålet om forholdet til A.P. Møller. Danmark har en aftale med A.P. Møller: en eneretsaftale fra 1962. Den vedstår vi. Det, vi har fået bekræftet i EF i forbindelse med vedtagelsen af koncessionsdirektivet, er, at Danmark kan leve fuldt ud op til sine forpligtelser i så henseende. Der er ingen ændring i de forpligtelser, vi har i forhold til A.P. Møller, og der er ingen ønsker fra min side om at sætte det mindste spørgsmålstegn ved dette. Der er efter min og mine retslærde medarbejders vurdering ingen som helst tvivl om, at det forholder sig sådan. Men hvis man vil have det skriftligt, gentager jeg det meget gerne.

Den ret, man har fået til at kunne forhandle inden år 2012 om fortsættelse af aftalen, består

uantastet. Jeg skal sige, at jeg selvfølgelig, hvis det falder i min lod til sin tid at leve op til den del af aftalen, vil gøre det på en fuldt ud loyal måde og slet ikke på den måde, som hr. Kim Behnke frygter at en fremtidig minister måske – jeg kan umuligt tro, at han har tænkt på mig – kunne finde på at gøre det.

Så skal jeg også sige til hr. Kim Behnke, at Statoil og det andet firma, Amaranda Hess, som var nævnt i hans spørgsmål, er blevet hørt via deres organisation, som hedder North Sea Operators' Committee, hvor man imidlertid – så vidt jeg ved – ikke kunne blive enig om et svar, så derfor fremgår det ikke. Men alt det kan vi vende tilbage til.

Så skal jeg sige til hr. Enggaard, at der i henhold til dette lovforslag fortsat er en række muligheder for statslig deltagelse. Det er nogle muligheder, som vi ikke agter at benytte i alle tilfælde, hvad man også kan se af, at vi i fjerde udbudsrunde, som jo ikke er underkastet dette direktiv, men den før dette lovforslag gældende retstilstand, ikke brugte alle de muligheder, vi havde med hensyn til statslig deltagelse. Det vil vi heller ikke nødvendigvis gøre fremover.

Jeg tror på mange måder, at den balance, vi fandt i fjerde udbudsrunde, vil vise sig at være en meget fornuftig balance. Men igen vil jeg sige: Lad os diskutere dette og også prøve at finde frem til bemærkninger i henhold til betænkningen fra udvalget, der kan lette den fremtidige administration på disse områder.

Jeg tror, jeg allerede har svaret på de fleste af de spørgsmål, som fru Eva Møller stillede. Jeg vil dog gøre en enkelt bemærkning: Det er altså ikke så usædvanligt, at man har statslig eller offentlig deltagelse inden for energiområdet. Det gælder ikke bare i socialdemokratisk ledede lande, det gælder også i konservativt ledede lande. Der er mange gode grunde til, at der er et samfundsengagement. Jeg tror, det var hr. Hindrup Andersen, der nævnte samfundets interesse i forsyningssikkerhed og samfundets interesse i den bedst mulige ressourceudnyttelse, og det kommer man ikke uden om.

Nu tilkommer det ikke mig at forsvare SF's ordfører, men jeg synes, det var en glimrende tale, SF's ordfører holdt. Og hvis hr. Touborg alligevel skal viderebringe hr. Hindrup Andersens spørgsmål til SF i den anledning, vil jeg håbe, at han også vil viderebringe min uforbeholdne tilslutning til de bemærkninger, som SF's ordfører fremførte.

Hr. Hindrup Andersen var meget optaget af en lang række forringelser. Jeg synes nu alligevel, hr. Hindrup Andersen skulle lytte til, hvad de borgerlige ordførere havde at sige her i dag, for så tror jeg, at han – i hvert fald hvis han kan leve sig ind i mit udgangspunkt – måske godt kan forestille sig, at der er ramt et meget rimeligt balancepunkt mellem de forskellige hensyn.

Vi er underkastet nogle begrænsninger som følge af EF-direktivet, men direktivet betyder jo samtidig, at vi har sikret den danske overhøjhed over vore egne ressourcer; direktivet betyder, at vi kan leve op til vores aftaleforpligtelser; og direktivet betyder også, at vi faktisk kan stille de krav, som vi ønsker at stille i forbindelse med disse engagementer, og som vi selv frivilligt er gået ind på eksempelvis i den fjerde udbudsrunde.

Jeg skal sige til hr. Kim Behnke: Lad os drøfte det under udvalgsarbejdet. Der var flere andre ordførere, der var inde på det samme, men nu nævner jeg det i relation til hr. Kim Behnke: Når der er forskel på folketingsudvalgets inddragelse i behandlingen af forskellige tildelinger og af ansøgninger, er der for mig at se en forskel på, om det drejer sig om en udbudsrunde, eller om det drejer sig om en tilladelse i henhold til den såkaldte åben dør-politik.

Hvis det drejer sig om et helt marginalt område, hvor vi er, for nu at sige det ligeud, jublende lykkelige over, at der overhovedet er nogen, der vil stikke boret ned og undersøge, om der skulle findes noget dernede – for vi har ikke den sarte-
ste mistanke om, at der skulle være noget af værdi at finde dernede – synes vi, at der i den situation skal stilles nogle andre krav til formaliteterne, og at vi skal gøre, hvad vi kan for at lette behandlingen mest muligt. Men lad os diskutere det. Regeringen kommer meget gerne til Det Enerkipolitiske Udvalg – også i meget små sager. Det er jo som regel alligevel dér, man har lettest ved at enes.

Jeg tror, jeg har svaret hr. Hindrup Andersen undervejs. Der var imidlertid flere mere teknisk prægede spørgsmål, som hr. Hindrup Andersen formulerede her i dag, og som jeg meget gerne vil vende tilbage til i min besvarelse til udvalget.

Jeg ser i det hele taget frem til et godt og positivt samarbejde med udvalget undervejs.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Ministeren beskrev situationen omkring år 2012 på den måde, at hvis det var den nuværende

minister, der også var minister til den tid, ville DUC og A.P. Møller-gruppen få en fair behandling, og så ville de få den forhandling, som de har krav på.

Problemet er, at vi ikke i dag ved, hvem der er minister for dette område om 17 år. Vi ved endnu mindre om, hvilken sammensætning Folketinget har om 17 år.

Det, vi skal huske på, er, at det, vi har at gøre med her, er et område, hvor der er tale om meget betydelige milliardinvesteringer, og hvis ikke man i A.P. Møller-gruppen har tillid til, at man har mulighed for at fortsætte efter år 2012, sker der jo altså det, at i et passende antal år før det tidspunkt begynder man at neddrose, man holder op med at renovere, man stopper investeringerne på Nordsøen. Det er alt andet lige ikke i Danmarks interesse, at det sker, og derfor har man et helt naturligt krav på at kende sin retsstilling. Det må ikke være, som ministeren sagde, at det er den til enhver tid siddende minister, der henter et politisk flertal.

Det ville jo være dybt utilfredsstillende, hvis man i år 2011 efter et folketingsvalg den 17. maj pludselig har et flertal, der siger: For resten, om ½ år må I forsvinde fra Nordsøen.

Det går selvfølgelig ikke, og derfor er der brug for, at bemærkningerne omkring år 2012 flyttes ind i selve lovteksten, sådan at de får en væsentlig større retsbetydning end bemærkningerne til en ministerbemyndigelse.

Det er derfor, jeg beder ministeren om at overveje at bede sit embedsværk om at udforme det her som en lovparagraf, ikke af hensyn til Kim Behnke, men fordi investeringerne i Nordsøen er af en sådan kaliber, at vi ikke kan tillade os at spille hasard med det.

Miljø- og energiministeren (Svend Auken): Jeg glemte at give Folketinget en oplysning før, som også er relevant i forhold til hr. Kim Behnkes tale, og det drejer sig om A.P. Møllers retsstilling i henseende til aftalen fra 1962. Jeg tænker på det løfte, der dengang blev givet om forhandlinger inden år 2012 om en eventuel videreførelse af bevillingen.

Til det vil jeg sige, at den formulering, der er valgt her i lovforslaget, har været forelagt A.P. Møller, har været forelagt eneretshaveren, og vedkommende, der er blevet spurgt, og som på vegne af virksomheden har udtalt sig, har erklæret sig tilfreds med det, der er sket her. Det vil altså sige, at de to parter, der har indgået aftalen, er tilfredse med den formulering, det har fået her.

Men lad os dog vende tilbage til det og diskutere det. Vi kan jo høre, at vi alle sammen er enige om, at vi har nogle aftaler og dem skal vi vedstå, og det har vi fået accept for i EU, og det er det afgørende; så må formen selvfølgelig være en afvejning af disse ting.

Men jeg kan kun berolige Folketinget med – det gælder både hr. Kim Behnke, hr. Duetoft, hr. Enggaard, fru Eva Møller og andre, som har interesseret sig for dette – at den formulering, der her er blevet lagt frem i Folketinget, har været forelagt A.P. Møller, og at man i fællesskab har fundet en formulering, der var tilfredsstillende.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Jeg er bestemt helt rolig ved miljø- og energiministerens politiske melding. Det er der ingen problemer i, den er gået ind hos os, den med, at vi selvfølgelig holder aftalen.

Men hvad hjælper det, hvis vi kommer i en situation, hvor vi gerne vil holde aftalen, men hvor EU-myndighederne så meddeler, at det kan vi ikke, fordi vi har implementeret den forkert? Med al respekt for A.P. Møller er det altså ikke nok, at A.P. Møller og den danske stat bliver enige, hvis EF-Domstolen underkender en enighed.

Jeg vil godt igen spørge ministeren: Der findes en sag, der hedder 143/83, en sag, hvor Kommissionen var imod Danmark. I den sag – det er på et helt andet område – har både Europa-Kommissionen og EF-Domstolen over for Danmark fastslået, at det ikke er nok, at man implementerer et direktiv i et lovforslags bemærkninger. De siger, at hvis det ikke står i lovteksten, er det ikke gyldigt. Og det ville da være grotesk, hvis vi kom i den situation, at alle parter her i Danmark er enige om, at det skal være sådan, men EU-juraen siger: Kære venner, beklager, at I har gjort det på den måde, for dermed gælder den aftale, som I igennem hiv og slid har forhandlet jer frem til, alligevel ikke.

Det er derfor, jeg her fra talerstolen bad om ministerens juridiske vurdering, ikke den politiske vurdering, for dér stoler jeg fuldt ud på ministeren, men den juridiske garanti for, at vi ikke bliver mødt med en dom i EF-Domstolen, der siger, at måden, vi har implementeret den aftale på, gør, at det er frafaldet, at vi slet ikke har levet op til det, og at vi ikke kan beholde denne særordning, som vi har på dette område.

Derfor vil jeg bede om, at der kommer en afklaring af det spørgsmål, for jeg synes, at det

ville være en pinlig situation, at det, når vi når frem til år 2011 og gerne vil have tingene på plads, ikke kan lade sig gøre alligevel, fordi vi i dag har glemt, at det ikke var i bemærkningerne, men i lovteksten, det skulle stå.

(Kort bemærkning).

Bent Hindrup Andersen (EL):

Jeg er glad for, at ministeren også synes, at det er væsentligt, at staten har indflydelse på en så vigtig ting som vores ressourcer i undergrunden.

Det, jeg mente med det, jeg sagde, var, at den reelle beslutning om, hvordan staten fremover skal håndtere dette, egentlig ikke foregår her i Folketinget. Man kan sige, at på det område er vi blevet mere eller mindre et ekspeditionskontor, hvor man kan lave lidt nuancer inden for det.

Det, jeg mente med det, var, at det er utroligt, at med hensyn til så væsentlig en ting som netop undergrunden er Folketinget blevet et ekspeditionskontor i forhold til, hvad der kan komme ud af en EU-forhandling.

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):

Det var faktisk både en politisk og en juridisk vurdering, jeg gav udtryk for, da jeg sagde, at der ikke var noget at komme efter her.

Hr. Duetoft skal jo ikke glemme, at det her var et hovedspørgsmål i hele forhandlingsforløbet nede i Bruxelles. Det vil sige, at der har været en lang forhistorie. Dette var et af de vanskelige punkter at håndtere og et af de steder, hvor der undervejs skete ændringer, netop fordi der var uklarhed. Det vil sige, at dette lovforslag ikke etablerer en ret i forhold til EF, men tværtimod fastslår noget, der for længst er vedtaget i EF.

Men nu har jeg givet alle de forsikringer, jeg kan, med alle de argumenter, der er til min rådighed på nuværende tidspunkt. Jeg imødeser meget gerne et spørgsmål, for jeg ved, mange ordførere har interesseret sig for det, og så skal jeg over for udvalget redegøre så juridisk forpligtende som overhovedet muligt, og så må vi overveje, om det er tilstrækkeligt. Men for regeringen er det i hvert fald tilstrækkeligt, og for den part, vi har indgået aftale med, har det også været tilstrækkeligt indtil nu. Men lad os vende tilbage til denne sag under udvalgsarbejdet.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Henning Grove):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Det Energipolitiske Udvalg. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

13) Første behandling af lovforslag nr. L 133: Forslag til lov om ændring af lov om planlægning m.v. (Ændring af reglerne om indkvartering af flygtninge fra det tidligere Jugoslavien).

Af miljø- og energiministeren (Svend Auken). (Fremsat 18/1 95).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Peter Christensen (S):

I 1993 fik vi indført en bestemmelse i planloven, der gav os mulighed for at fritage asylcentre og flygtningelandsbyer for de almindelige planprocedurer. I denne ændringslov blev det fastsat, at der skulle fremsættes forslag om revision af bestemmelsen i folketingsåret 1994-95. Verden er desværre ikke blevet fredeligere; derfor er der stadig behov for denne særlige procedure, og derfor er det naturligt at opretholde bestemmelsen, og at § 3 a tages op til revision i folketingsåret 1996-97. Vi kan så håbe, at verden er mere fredelig til den tid.

Et stort antal flygtninge fra det tidligere Jugoslavien vil få asyl eller anden opholdstilladelse i 1995-96. Det sker i kraft af vedtagelsen af den netop gennemførte udlændingelov. Det betyder, at det ikke vil være muligt at skaffe disse mennesker en bolig i samme takt, som de får opholdstilladelse. Ydermere er jeg ikke i tvivl om, at den megen blæst, der har været om disse menneskers skæbne, har bevirket, at de føler en stor utryghed. Det har igen bevirket, at mange af disse flygtninge har et ønske om tryghed i